

Michelle Richmond

# Pactul conjugal

Traducere din engleză și note de Adrian Deliu

## 1

Mă trezesc într-un avion Cessna care se zdruncină prin aer. Îmi zvâcnește capul de durere și am sânge pe bluză. Habar n-am cât timp o fi trecut. Îmi privesc mâinile, așteptându-mă să le văd legate, dar nu e cazul. Am doar obișnuita centură de siguranță, înfășurată în jurul taliei. Cine mi-o fi pus-o? Nu-mi amintesc nici să mă fi urcat în avion.

Prin ușa deschisă a cabinei, zăresc ceafa pilotului. Suntem numai noi doi. E zăpadă pe munți, iar vântul izbește violent avionul. După umerii încordați, pilotul pare să fie total concentrat asupra comenziilor.

Ridic mâna și-mi pipăi capul. Sâangele s-a uscat, transformându-se într-o murdărie lipicioasă. Îmi chirăie stomacul. Ultimul lucru pe care l-am mâncat au fost frigănelele. Cât să fi trecut de-atunci? Pe scaunul de lângă mine găsesc o sticlă cu apă și un sandvici înfășurat în hârtie cerată. Desfac sticla și beau.

Despăturesc sandviciul — șuncă și șvațter — și iau o mușcătură. Fir-ar să fie. Maxilarele mă dor prea tare ca să pot mesteca. Probabil că cineva mi-a dat un pumn în față după ce am căzut la pământ.

- Mergem acasă? îl întreb pe pilot.
- Depinde de ce numești „acasă“. Ne îndreptăm spre Half Moon Bay.
- Nu ţi-au spus nimic despre mine?
- Doar prenumele și destinația. Nu sunt decât un taximetrist, Jake.
- Dar ești membru, nu?
- Sigur, îmi răspunde, pe un ton indescifrabil. Fidelitate față de Soție, loialitate față de Pact. Până când moartea ne va despărți.

Întoarce capul doar cât să-mi arunce o privire care mă avertizează că nu e cazul să mai pun alte întrebări.

Nimerim într-un gol de aer atât de zdravăn, încât îmi zboară sandvi ciul din mâna. Se aude o alarmă insistentă. Pilotul trage o înjurătură și apasă frenetic mai multe butoane. Îi strigă ceva controlorului de trafic. Ne lăsăm rapid în jos, iar eu mă țin de cotiere, gândindu-mă la Alice, derulând în minte ultima noastră discuție și dorindu-mi să fi spus atâtea lucruri.

Apoi, dintr-o dată, avionul se redresează, câștigăm altitudine și totul pare să fie în regulă. Adun de pe podea bucățile sandvi ciului, învelesc la loc toată mizeria în hârtia cerată și o aşez pe scaunul de lângă mine.

- Scuze pentru turbulențe, îmi zice pilotul.
- Nu e vina ta. Bună manevră.

Deasupra însoritului Sacramento, se destinde, în sfârșit, și discutăm despre Golden State Warriors și surprințătoarea lor serie de victorii din actualul sezon.

- Ce zi e? mă interesez.
- Marti.

Mă simt ușurat zărid pe fereastră țărmul familiar și sunt recunosător la vederea micului aeroport din Half

Moon Bay. Aterizarea e lină. De îndată ce atingem solul, pilotul se întoarce și-mi zice:

- Să nu-ți faci un obicei din asta, bine?
- N-am de gând.

Îmi iau geanta și cobor. Fără să opreasă motoarele, pilotul închide ușa, întoarce avionul și decolează iar.

Intru în cafeneaua aeroportului, comand o ciocolată caldă și-i trimit un SMS lui Alice. E ora două după-amiază, într-o zi lucrătoare, așa că ea e, probabil, prinșă în milioane de întâlniri. N-aș vrea să-o deranjez, dar chiar simt nevoie să-o vad.

Sosește răspunsul. *Unde ești?*

*Înapoi în HMB.*

*Plec în 5 minute.*

Sunt mai mult de 20 de kilometri de la biroul lui Alice până în Half Moon Bay. Îmi scrie ceva despre traficul din centru, așa că mă hotărăsc să comand mâncare, aproape toată pagina stângă din meniu. Cafeneaua e goală. Chelnerița plină de viață, în uniformă ei perfect călcată, îmi dă târcoale. Când plătesc nota, îmi spune:

- Să ai o zi bună, Prietene.

Ies din local și mă aşez pe o bancuță, ca să aştep. E frig, iar ceața zboară în valuri. Până să opreasă vechiul Jaguar al lui Alice, sunt înghețat deja. Mă ridic și, în timp ce verific dacă am tot ce trebuie la mine, Alice vine spre bancă. Poartă un costum sobru, dar și-a schimbat pantofii cu toc cu o pereche de teniși, pentru drum. Părul ei negru pare umed în ceață. Și-a rujat buzele într-un roșu-închis și mă întreb dacă fi făcut-o pentru mine. Așa sper.

Se ridică pe vârfuri să mă sărute. Abia atunci îmi dau seama cu câtă disperare îi dusesem dorul. Pe urmă, se dă înapoi și mă examinează din cap până-n picioare.

— Bine că ești întreg, îmi zice, ridicând o mâna și atingându-mi cu blândețe falca. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu sigur.

O îmbrățișez.

— Și-atunci, de ce-ai fost chemat?

Sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să i le spun, dar mi-e teamă. Cu cât știe mai multe, cu atât e mai periculos pentru ea. Plus că, să recunoaștem, adevărul ar scoate-o din sărite.

Cât aş da să putem fi iar la început... înainte de nuntă, înainte de Finnegan, înainte ca Pactul să ne dea viață peste cap.

## 2

O să fiu sincer: ideea nunții a fost a mea. Poate că nu și locul, spațiul, meniul, muzica, toate lucrurile la care Alice se pricepea atât de bine. Totuși, ideea fusese a mea. O cunoșteam de trei ani și jumătate. O doream, iar căsătoria era cea mai bună metodă ca să mă asigur că n-o pierd.

Alice n-avea antecedente prea bune în privința stabilității. La început, era nestăpânită, impulsivă, uneori atrasă prea repede de lucruri efemere, scăpitoare. Mă îngrijora gândul că, dacă aş mai fi aşteptat mult, ar fi dispărut. Nunta, sincer să fiu, era doar o cale spre stabilitate.

Am cerut-o într-o plăcută zi de marți, în ianuarie. Tatăl ei murise, aşa că ne întorserăm în Alabama. Fusese singura ei rudă rămasă în viață, iar moartea lui neașteptată o tulburase într-un fel pe care nu-l mai văzusem până atunci. Ne-am petrecut zilele de după înmormântare făcând curat în casa părintească a lui Alice, dintr-o suburbie a orașului Birmingham. Dimineața, căutam prin cutiile din pod, din atelier și din garaj. Casa era plină de vestigii ale vieții familiei: amintiri din cariera militară a tatălui ei, reușitele din baseball ale fratelui ei mort, cărțile de rețete

ale mamei ei moarte, fotografii îngălbenite ale bunicilor. Era ca o colecție de comori arheologice ale unui mic trib, de mult uitat, dintr-o civilizație dispărută.

„Eu sunt ultima“, a zis. A spus-o ca pe o realitate, nu pe un ton care să provoace compătimire. Mama îi murise de cancer, iar fratele se sinucisese. Ea supraviețuise, dar nu fără să-i rămână urme. Privind înapoi, îmi dau seama că postura ei, de unic supraviețuitor al familiei, o făcuse să fie mai iubitoare și mai îndrăzneață decât ar fi fost altminteri. Dacă n-ar fi fost singură pe lume, nu sunt sigur că ar mai fi spus *da*.

Comandasem inelul de logodnă cu câteva săptămâni în urmă, și sosise prin UPS la câteva clipe după ce aflase de moartea tatălui ei. Nu știa sigur de ce, dar îmi strecu rasem cutiuța în geanta de voiaj chiar înainte să pornim spre aeroport.

După două săptămâni de la plecare, am chemat un agent imobiliar și i-am cerut să evaluateze casa. Am bântuit prin încăperi, iar agentul a luat notițe, mâzgălind frenetic, de parcă s-ar fi pregătit pentru un examen. La sfârșit, ne-am oprit pe verandă, în aşteptarea evaluării.

— Sunteți siguri că vreți să vindeți? a întrebat agentul.

— Da, i-a răspuns Alice.

— Doar că...

S-a oprit, gesticulând cu mapa în direcția noastră.

— De ce nu rămâneți aici? Căsătoriți-vă. Faceți copii. Clădiți-vă o viață. Orașul ăsta are nevoie de familii. Copiii mei se plăcătesc rău. Băiatul meu e nevoie să joace fotbal, din cauză că n-avem destui copii ca să alcătuim o echipă de baseball.

— Păi..., a rostit Alice, îndreptându-și privirea spre stradă. De-aia.

Asta a fost tot. „De-aia“. Tipul a revenit brusc la atitudinea de agent imobiliar. A propus un preț, iar Alice a sugerat altul, puțin mai mic.

— Ar fi sub cota de piață a cartierului, a remarcat agentul, surprins.

— Nu e nimic. Vreau doar să termin cu asta, a replicat ea.

El și-a notat ceva în mapă.

— Asta în mod sigur îmi va ușura treaba, a zis.

După câteva ore, a sosit un camion, au coborât câțiva tipi și au golit casa de mobila uzată și de electrocasnicele învechite. N-au mai rămas decât două șezlonguri lângă piscina care nu se schimbase din ziua în care fusese săpată și tencuită, în 1974.

În dimineață următoare, a venit un alt camion, cu alți oameni: specialiști în decorațiuni interioare, angajați de agenția imobiliară. Au umplut casa cu mobilier nou. S-au mișcat repede și cu hotărâre, punând pe peretei tablouri mari, abstracte, și mici fleacuri sclipitoare pe etajere. După ce au terminat, casa era aceeași, doar că arăta altfel: mai curată, mai puțin înghesuită, golită de acele lucruri plăcătisoare care constituie sufletul unei locuințe.

La o zi după asta, o pleiadă de agenți imobiliari a făcut turul camerelor pentru o mulțime de potențiali cumpărători, șușotind cu toții, deschizând șifoniere și dulapuri, studiind tabelul care furniza oferta amănunțită. Agentul a sunat în după-amiaza aceea, prezentându-i lui Alice patru oferte, iar ea acceptând-o pe cea mai mare. Ne-am făcut bagajele și ne-am rezervat locuri pentru zborul de întoarcere în San Francisco.

Seara, când au apărut stelele, Alice a ieșit să privească cerul noptii și să-și ia rămas-bun pentru totdeauna de la

Alabama. Era o noapte caldă, iar mirosurile grătarelor pluteau spre noi pe deasupra gardului din spatele casei.

Lumina felinarelor de afară se reflecta strălucitoare în apa piscinei, iar şezlongurile păreau la fel de confortabile pe cât trebuie să fi fost în prima zi, când tatăl ei le trăsesese afară, în curte, când soția lui era frumoasă și bronzată, iar copiii, mici și neastămpărați. Am simțit că asta era tot ceea ce putea oferi mai bun Alabama; cu toate acestea, Alice părea atât de tristă, insensibilă la frumusețile care se furișaseră spre noi, pe neașteptate.

Ulterior, aveam să le spun prietenilor noștri că ideea de a profita de acel moment ca să cer în căsătorie îmi venise dintr-un impuls. Voi am să fac să se simtă mai bine. Voi am să-i arăt că există un viitor. Voi am să-i aduc fericire, într-o zi atât de dureroasă.

M-am apropiat de piscină, am îngenuncheat, am scos inelul din cutiuță și i l-am oferit lui Alice, în palma mea transpirată. N-am scos o vorbă. Ea m-a privit, apoi a privit inelul și a zâmbit.

— Bine, a zis.

### 3

Nunta noastră s-a ținut pe un izlaz de pe malul fluviului Russian, la două ore de mers cu mașina spre nord, din San Francisco. Cu câteva luni înainte, ne-am dus acolo, ca să aruncăm o privire. De vreo două ori am trecut cu mașina chiar pe lângă el, fiindcă nu era niciun indicator pe șosea. După ce am deschis poarta și am înaintat pe potecă, spre râu, Alice m-a îmbrățișat și mi-a zis: „Îmi place la nebunie“. La început, am crezut că glumea. Pe alocuri, iarba era înaltă de un metru și jumătate.

Terenul aparținea unei enorme și întortocheate ferme de lapte, iar vacile hoinăreau pe izlaz. Proprietara era chitarista ritmică din prima trupă a lui Alice. Da, Alice făcuse parte dintr-o trupă, și e posibil chiar ca voi să le fi ascultat muzica, dar despre asta putem să discutăm ulterior.

În ajunul nunții, am trecut din nou cu mașina pe lângă izlaz. De data asta, totuși, motivul a fost acela că arăta cu totul altfel. Jane, chitarista, își petrecuse săptămâni întregi cosind, aranjând și replantând iarba. Arăta uluitor. Parcă era o pistă a celui mai impecabil teren de golf din lume. Iarba urca până peste deal, apoi cobora în

pantă spre fluviu. Jane zise că ea și soția ei fuseseră în căutarea unui proiect.

Erau acolo un cort mare, o curte interioară, o piscină exterioară și o altă acoperită, modernă. O estradă se înălța pe malul apei, iar pe un dâmb era un foișor, cu vedere spre toate acestea. Vacile încă rătăceau peste tot, în felul lor lent, meditativ.

Se adusese său, mese, echipamente, difuzeoare și umbrele. Chiar dacă nu era tocmai mare amatoare de nunți, Alice adora petrecerile. Deși nu dădusem niciuna în anii de când o cunoșteam, auzisem povestii. Paranghelii mari, în saloane de bal, pe plaje, în fostele ei apartamente; după toate apărantele, era unul dintre talentele ei. Așa că, atunci când venise vorba despre pregătiri, mă dădusem deoparte și-o lăsată să-și vadă de treabă. Luni întregi de planificare, totul impecabil, totul sincronizat exact cum trebuia.

Două sute de oameni. Fusese vorba să fie o sută din partea mea și o sută din partea ei, dar până la urmă balanța a fost un pic dezechilibrată. Lista invitaților era ciudată, ca la oricare nuntă. Părintii mei, bunica mea, asociați de la firma soției mele, colegi de la clinica în care lucrasem, foști clienți, prieteni din facultate, din programul postuniversitar, vechi prieteni din muzică de-a lui Alice, o combinație pestriță de alte persoane.

Plus Liam Finnegan și soția lui.

Ei au fost ultimii invitați, pozițiile 201 și 202 pe lista oaspeților. Alice îl cunoscuse pe el cu trei zile înainte de nuntă, la firma de avocatură în care, de un an, muncea zi și noapte. Știi, e bizar, soția mea e avocat. Dacă-i cunoaște-o, v-ar surprinde și pe voi. Și despre asta putem să discutăm, dar mai târziu. Ce contează acum e

Finnegan... Finnegan și soția lui, Liam și Fiona, invitații cu numerele 201 și 202.

La firmă, soția mea se ocupase de dosarul lui Finnegan, ca ajutor de avocat. Era un caz de proprietate intelectuală. Finnegan era, acum, om de afaceri. Cu ani în urmă, totuși, fusese bine-cunoscutul solist al unei formații folk-rock irlandeze. Probabil că nu i-ați auzit niciodată muzica, dar e posibil să-i fi văzut numele. Era în toate revistele acelea britanice de muzică: *Q, Uncut, Mojo*. Zeci de muzicieni îl recunosc drept o autoritate esențială în domeniu.

Timp de câteva zile, după ce a primit Alice însărcinarea, am ascultat întruna acasă discurile lui Finnegan. Cazul era pe cât de simplu poate fi unul de proprietate intelectuală. O Tânără formație furase un fragment dintr-un cântec al lui și-l transformase într-un succes uriaș. Dacă sunteți ca mine și nu vă pricepeți la muzică din punct de vedere tehnic, nu v-ați da seama de similitudini, însă când ești muzician, zicea soția mea, furtul e evident.

Cazul se născuse dintr-un comentariu făcut de Finnegan, în urmă cu câțiva ani. Într-un interviu, îi spuse reporterului că hitul acelei formații semăna suspect de mult cu un cântec de pe al doilea lui album. Nu avu-se de gând să meargă mai departe, însă apoi managerul tinerei formații îi trimisese o scrisoare lui Finnegan, pretinzându-i să-și ceară iertare pentru comentariu și să declare public că melodia nu era furată. De atunci, lucrurile au evoluat, ajungându-se în cele din urmă ca soția mea să trudească un milion de ore la primul ei caz important.

După cum am spus, soția mea era ajutor de avocat, aşa că, atunci când sosise verdictul în favoarea lui